

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ch. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem P. K., bytem „X“, **proti žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. 4436/DS/2014, JID: 139273/2014/KUUK/Bla,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 10. 2014, č. j. 4436/DS/2014, JID: 139273/2014/KUUK/Bla, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, ze dne 30. 6. 2014, č. j. MmM/083748/2014/OSČ-P/DP, jímž byl uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to jednak podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a jednak podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za které mu byla uložena pokuta ve výši 3.300,-Kč a také mu byla dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupků se měl

dopustit tím, že dne 28. 11. 2013 v 14.49 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec ve výši 90 km/h, na úseku silnice č. I/13 u obce Želenice, ve směru na Bílinu, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. DODGE, r. z. „X“, a to o 34 km/h, když jel rychlostí 124 km/h po odečtení možné odchylky ± 3 km/h certifikovaného měřicího zařízení silničního radarového rychloměru PolCam, přičemž při policejní kontrole zároveň nepředložil řidičský průkaz. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě předně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 28. 11. 2014, kdy zástupce žalobce nahlédl do spisu a s rozhodnutím se seznámil, a proto byla žaloba podána včas.

Z hlediska žalobních námitek žalobce namítl absenci předvolání jeho zástupce k ústnímu jednání ze strany správního orgánu I. stupně. Dle ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se totiž písemnosti doručují toliko zástupci s tím, že dle ust. § 19 odst. 3 téhož zákona se písemnosti doručují adresátu na jeho žádost na elektronickou adresu. V podaném odporu přitom zástupce žalobce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“. Správní orgán I. stupně ovšem písemnost ze dne 5. 6. 2014, č. j. MmM/073592/2014/OSČ-P/DP, nazvanou jako „Řízení o přestupku – předvolání k ústnímu jednání“, nevypravil. Pokus o doručení na adresu k doručování dle ISEO tak není ve věci relevantní a doručování na takovou adresu na sebe nemohlo vázat účinky doručení fikcí. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej zkrátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti v analogii s trestním řízením).

Dále žalobce namítl, že stejným způsobem zkrátil správní orgán I. stupně žalobce na jeho právu na dvojinstančnost řízení ve smyslu čl. 2 protokolu č. 7 Úmluvy dále upravené správním řádem v jeho ust. § 81. Žalobce nemohl argumentovat nesprávností rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť jeho zástupce nebyl s textem daného rozhodnutí seznámen. Je sice pravdou, že samotné rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, avšak žalobce není právního vzdělání, proti rozhodnutí nedokáže argumentovat, a se svým zmocněncem se nedokázal spojit, neboť jeho zmocněnec si v mezidobí změnil telefonní číslo. Žalobce tedy pouze podal blanketní odvolání, neboť vydání rozhodnutí jej překvapilo a od svého zástupce nedokázal momentálně získat relevantní informace. V této souvislosti žalobce připustil, že by bylo žádoucí, aby žalobce byl se svým zástupcem v častějším kontaktu, avšak tímto nelze ospravedlnit pochybení správního orgánu I. stupně, který měl ze zákona povinnost doručovat rozhodnutí zástupci žalobce, za účelem ochrany práv žalobce.

Obě tato procesní pochybení naprosto zamezila žalobci v účinné argumentaci za účelem rozptýlení obvinění a prokázání jeho nevin. Obviněný z přestupku nemá jinou možnost, kdy může argumenty ve svůj prospěch uplatnit, než při ústním jednání, při seznámení s podklady pro rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a v odvolání proti meritornímu rozhodnutí. Zástupce žalobce nemohl využít ani jednu z těchto možností, když předvolání k ústnímu jednání, výzva k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ani samotné rozhodnutí mu nebylo doručováno v souladu se správním řádem, a proto se o těchto písemnostech nedozvěděl.

Závěrem žalobce namítl nesprávně provedené měření měřicím zařízením PolCam, z čehož dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nemá oporu ve správním spise. Dle žalobce měření bylo provedeno jednoznačně v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřicí policejní vozidlo se k měřenému vozidlu žalobce přibližovalo. Měřicí zařízení PolCam totiž měřilo vlastní rychlost policejního vozidla, a proto pokud se toto vozidlo přibližovalo k vozidlu žalobce, je zřejmé, že jelo rychleji, než vozidlo žalobce a naměřená rychlost je vyšší, než rychlost vozidla žalobce. V další argumentaci pak žalobce odkázal na přílohu žaloby – odůvodnění nesprávnosti provedeného měření, kterou žalobce považuje za součást žaloby a kde je blíže vysvětlena nesprávnost provedeného měření. Dle žalobce je zřejmé, že správní orgán vyhodnotil důkazy chybně, neboť tyto v žádném případě neprokazují, že by žalobce jel rychlostí nejméně 124 km/h a jeho rozhodnutí je tak v rozporu se spisy.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

V písemném vyjádření k žalobě předně uvedl, že ve správním spise je doloženo, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 23. 10. 2014, a to náhradním doručením tzv. fikcí K doručování na elektronickou adresu zástupce žalobce pak podotkl, že v řešeném případě byl žalobce zastupován zmocněncem, který je nejen zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu znám tím, že jeho zájmem je pouze řízení o přestupku komplikovat požadavky na správní orgány, aby mu bylo doručováno na adresy, na které doručit nelze, a pokud ano, tak písemnosti si nevyzvedává. Rovněž v tomto případě je doloženo, že mu na elektronickou adresu doručit nešlo a na adrese pobytu nebo na adrese pro doručování si písemnosti nevyzvedával. Navíc ani sám žalobce neprojevil žádný zájem se před správním orgánem účinně obhájit a o tom, že jeho zástupce neměl rovněž zájem v zastoupení hájit žalobce věcně, svědčí to, že si žádnou písemnost jemu správním orgánem doručovanou nevyzvedl. V daném případě nebylo možné akceptovat požadavek, aby bylo v řízení o přestupku doručováno na elektronickou adresu, a to s ohledem na dikci ust. § 19 odst. 3 správního řádu, když v daném případě nelze mít za to, že zástupci šlo o to, aby řízení doručováním na elektronickou adresu urychlil. Ve spisu je rovněž doloženo, že správní orgán I. stupně zástupci žalobce v průběhu řízení na elektronickou adresu doručoval, ovšem marně. Proto zvolil zákonem stanovené doručení na jeho adresu pro doručování, a to: „X“, kam mu bylo doručeno i žalobou napadené rozhodnutí. Na elektronickou adresu zástupce žalobce přitom žalovaný učinil pokus o kontakt, když pověřená úřední osoba odeslala zprávu, na kterou je reagováno až v žalobě, nikoliv v řádném průběhu řízení o přestupku. V této souvislosti žalovaný podotkl, že všechny písemnosti byly současně doručovány i žalobci, a proto není na místě namítat, že došlo k nesprávnému doručování a nemohlo tedy v řízení o přestupku dojít ke zkrácení práv žalobce.

K námitce ohledně údajně nesprávně provedeného měření silničním rychloměrem žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že bylo provedeno správně a dle návodu, protože ho prováděla osoba vlastníci osvědčení a samotné měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým střediskem. Ve spise ani v žalobě nejsou uvedeny žádné důkazy o tom, že by mělo být provedeno nezákonným způsobem.

Závěrem žalovaný shrnul, že považuje žalobní námitky za nedůvodné, vedené snahou vyhnout se odpovědnosti za dotyčné přestupky a s nimi spojenou sankcí. Jak již uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, při rozhodování o odvolání vycházel z protokolů sepsaných

policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání, kde uvedli fakta a skutečnosti zjištěné bezprostředně na místě. Při sepisování jednotlivých částí spisu policisté a správní orgán nemohli předvídat, že žalobce bude později v odvolání tvrdit jiné skutečnosti, kterými se nyní hodlá zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalovaný trvá na tom, že žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, neboť mohl být se spisovým materiálem předloženým Policií ČR a správním orgánem, který byl použit v řízení, seznámen ještě před vydáním rozhodnutí, v rámci řízení mohl požadovat úkony, které namítá v žalobě. Žalobce měl dostatečný časový prostor před ústním jednáním a následným vydáním rozhodnutí na obsah spisu jakýmkoli způsobem reagovat.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 7. 2015 obecný zmocněnec žalobce nejprve zdůraznil, že žaloba byla podána včas, neboť žalovaný své rozhodnutí nedoručoval na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem ve správním řízení, a proto za moment doručení nelze považovat doručení prostřednictvím pošty, nýbrž až moment, kdy zástupce žalobce nahlédl do správního spisu. Dále uvedl, že v předmětné věci došlo k absenci řádného předvolání ústního jednání zástupce žalobce, neboť předvolání nebylo doručeno na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem ve správním řízení. Vedle toho podotkl, že výzva k odstranění vad odporu učiněná správním orgánem I. stupně neměla být činěna, a to s ohledem na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu, sp. zn. ÚS II. 3042/12. K tomu doplnil, že v daném případě obecný zmocněnec žalobce neměl povinnost potvrdit přijetí této elektronické písemnosti, když daná povinnost se vztahuje k ust. § 19 odst. 4 správního řádu. Dále zmínil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 144/2014 – 53, je prokázání vypravení elektronické písemnosti v podobě dvouřádkového textu nedostatečným způsobem. Dále uvedl, že pokud se odeslání elektronické písemnosti správnímu orgánu nezdaří, tak to nemůže jít k tíži adresáta (§ 19 odst. 9 správního řádu), nýbrž má být učiněn opakovaný pokus o doručení ze strany správního orgánu. Zároveň poznamenal, že doručování žalobci poštou přímo jemu samému nemá pro daný případ žádné právní účinky. Odkaz žalovaného na případné obstrukční jednání ze strany žalobce je dle obecného zmocněnce žalobce nepřipadný, když ze strany žalobce bylo vždy řádně jednáno ve vztahu ke správním orgánům. Dále obecný zmocněnec žalobce uvedl, že samotné měření vozidla bylo provedeno v rozporu s jeho návodem, a to hned z pohledu obou podmínek zaručující správné měření. Jednak totiž byla použita policisty při měření tzv. funkce ZOOM a jednak policejní vozidlo se přibližovalo k měřenému vozidlu, které řídil žalobce. Na podporu tohoto tvrzení obecný zmocněnec žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 3 As 29/2011, a opětovně poukázal na přílohu k žalobě – „Argumentace nesprávnosti provedeného měření“. Vedle toho na podporu prokázání svých tvrzení obecný zmocněnec žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to znaleckým zkoumáním za účelem prověření správnosti učiněného policejního měření a také případně návodem k měřicímu zařízení, jímž bylo vozidlo žalobce měřeno, a také písemností, kterou soudu zaslal elektronicky v průběhu ústního jednání, s tím že se jedná o písemnost potvrzující o možnost doručovat zástupci na elektronickou adresu o sedmi PDF dokumentech, které byly založeny do soudního spisu.

Při též ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Zdůraznil, že v dané věci bylo řádně doručováno prostřednictvím pošty, když bylo prokázáno, že na elektronickou adresu uváděnou obecným zmocněncem žalobce ve správním řízení nelze doručovat. K tomu podotkl, že vychází z toho, a to i s poukazem na obdobné případy, že žalující strana činí

účelová a obstrukční jednání při doručování ve správním řízení. K věci pak doplnil, že měření bylo provedeno osvědčeným měřicím zařízením a zároveň vlastní měření bylo provedeno řádně proškolenými policejními osobami.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že předmětnou žalobu soud vyhodnotil jako včasné podanou ve smyslu zákonné dvouměsíční lhůty zakotvené v ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., což ostatně nijak nerozporoval ani žalovaný, který vycházel z toho, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 10. 2014, takže dvouměsíční lhůta k podání žaloby měla uplynout až dne 23. 12. 2014, zatímco předmětná žaloba byla podána již dne 15. 12. 2014, a proto se soud žalobcovými polemikami o včasnosti žaloby blíže nezabýval, neboť to pro posouzení věcné stránky nemělo relevanci.

K žalobcovým námitkám ohledně absence předvolání jeho obecného zmocněnce k ústnímu jednání ze strany správního orgánu I. stupně a zkrácení práva žalobce na dvojinstančnost řízení, neboť jeho obecný zmocněnec nebyl s textem rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámen soud uvádí následující relevantní skutečnosti prokazatelně vyplývající ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný. Žalobce poté, co obdržel příkaz správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 za jeho předmětné přestupkové jednání, když přestupky nebyly vyřízeny se žalobcem v rámci blokového řízení, správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím pošty zaslal plnou moc ze dne 23. 4. 2014 opatřenou vlastnoručním podpisem žalobce, jíž zplnomocnil P. K. k jeho zastupování před správními orgány i soudy ve věci předmětných přestupků s tím, že v této plné moci u obecného zmocněnce žalobce byla uvedena pouze poštovní adresa, a to: „X“, a nikoliv i e-mailová adresa. Vedle toho správní spis obsahuje i výtisk z elektronického podání ze dne 2. 5. 2014 odeslané z elektronické adresy: „X“, které bylo elektronicky podepsáno, a tím, že předkladatelem tohoto podání je P. K. Dotyčné elektronické podání zároveň obsahovalo i dvě přílohy, a to jednak identickou plnou moc ze dne 23. 4. 2014, kterou zasílal žalobce prostřednictvím pošty správnímu orgánu I. stupně, jak již bylo zmíněno výše, která ovšem již neobsahovala žalobcův vlastnoruční podpis, a jednak písemnost nazvanou jako „Podání odporu“ ze dne 22. 4. 2014, obsahující nikterak nezdůvodněný odpor vůči příkazu správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 za žalobcovo předmětné přestupkové jednání s tím, že odpor podává jménem žalobce P. K. z pozice obecného zmocněnce, aniž by jej případně vlastnoručně podepsal, kdy žádá, aby mu písemnosti v rámci správního řízení byly doručovány na elektronickou adresu, a to: „X“. Obě tyto elektronické přílohy přitom

nebyly podepsány zaručeným elektronickým podpisem, jak vyplývá z Protokolu o přijetí elektronického podání a o výsledcích kontroly digitálních podpisů a jak vyžaduje ust. § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a automatické konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a proto bylo zapotřebí, aby správní orgán I. stupně vyzval obecného zmocněnce k doplnění odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014 o podpis oprávněnou osobou čili obecným zmocněncem P. K., když ve správním spise již měl založenou řádnou plnou moc pro zastupování žalobce ze dne 23. 4. 2014 v předmětném řízení, kterou mu doručil žalobce prostřednictvím pošty, jak již soud zmínil shora. Takto přitom správní orgán I. stupně postupoval, když dne 14. 5. 2014 pod č. j. MmM/063051/2014/OSČ-P/DP výzvou nazvanou jako „Výzva k doplnění podání“ vyzval P. K., jakožto obecného zmocněnce žalobce, k doplnění jeho podpisu na odpor proti příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014. Tato výzva byla správním orgánem I. stupně dne 14. 5. 2014 zcela legitimně doručována na elektronickou adresu obecného zmocněnce žalobce, z níž přišlo elektronické podání ze dne 2. 5. 2014, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, tedy na elektronickou adresu: „X“. Třebaže výzva správního orgánu I. stupně ze dne 14. 5. 2014 byla řádně doručena a přečtena dne 14. 5. 2014 v 13.12 hod., jak plyne z výtisku z e-spisu, který je veden správním orgánem I. stupně, tak na danou výzvu obecný zmocněnec nikterak nereagoval. Na základě toho pak správní orgán I. stupně ustal v elektronické komunikaci s obecným zmocněncem žalobce a namísto toho přešel k písemnému styku prostřednictvím pošty. Tento postup byl v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle něhož platí, že správní orgán doručuje na požádání účastníka řízení na elektronickou adresu, pokud to může přispět k urychlení řízení, což nebyl žalobcův případ, neboť jeho obecný zmocněnec přes řádně mu doručenou elektronickou výzvu ze dne 14. 5. 2014 vůči správnímu orgánu I. stupně zůstal nečinný, což nepřispělo k urychlení daného přestupkového řízení, třebaže to má být dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích pravomocně skončeno do jednoho roku od jeho spáchání, jinak dojde k prekluzi oprávnění správního orgánu na projednání přestupku. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že účastník řízení podle správního řádu nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou elektronickou adresu. To vyplývá z ust. § 19 odst. 3 správního řádu, podle něhož nevylučuje-li to povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (srov. Vedral, Je., Správní řád, komentář, nakladatelství BOVA Polygon, Praha 2006, str. 164).

V souvislosti s písemným stykem prostřednictvím pošty ze strany správního orgánu v rámci předmětného přestupkového řízení vůči žalobci je třeba zdůraznit, že tato forma nijak nezkrátila žalobce na jeho právech, jak namítal žalobce, když tomu bylo právě naopak. Správní orgán I. stupně totiž veškeré písemnosti (předvolání k ústnímu jednání ze dne 5. 6. 2014, rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2014, výzvu k doplnění odvolání ze dne 23. 7. 2014, vyrozumění o postoupení odvolání ze dne 11. 8. 2014) důsledně doručoval obecnému zmocněnci žalobce, tedy P. K., a to hned na dvě jemu známé adresy, a to: „X“, na níž se setrvalo nedařilo doručovat, neboť se jednalo o sídlo úřadu Městské části Praha 6, a „X“, kdy ve všech případech došlo řádnému doručení doručovaných písemností prostřednictvím vložení písemností do domovní schránky či prostřednictvím fikce doručení,

jak tomu bylo v případě doručování rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2014. Vedle toho správní orgán I. stupně důsledně veškeré shora vyjmenované písemnosti duplicitně a nad rámec zákona doručoval i samotnému žalobci na adresu jeho pobytu, kdy ve všech případech došlo k řádnému doručení, neboť žalobce vyjma rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2014, které mu bylo vloženo do domovní schránky, veškeré písemnosti osobně převzal oproti vlastnoručnímu podpisu, jak plyne z jednotlivých doručenek. Žalobce tak byl ze strany správního orgánu I. stupně průběžně vyrozumíván o jednotlivých stádiích přestupkového řízení, přičemž soud má za to, že žalobci nic nebránilo, aby si u svého obecného zmocněnce prověřil jeho procesní aktivitu, popř. sám bez dalšího byl procesně aktivní. Žalobce však neprojevil žádný zájem se před správním orgánem účinně obhájit a z naprosto pasivního procesního postoje jeho obecného zmocněnce (když již jen v případě doručování písemností byl zcela pasivní) rovněž vyplývá, že ani obecný zmocněnec neměl naprosto žádný zájem v zastoupení hájit žalobce věcně.

Z právě uvedeného plyne, že žalobce v dané věci naprosto neopodstatněně namítal absenci předvolání jeho obecného zmocněnce k ústnímu jednání ze strany správního orgánu I. stupně, které se uskutečnilo dne 25. 6. 2014, a zkrácení práva žalobce na dvojinstančnost řízení, neboť jeho obecný zmocněnec údajně nebyl s textem rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2014 seznámen. Obě písemnosti byly řádně doručeny prostřednictvím pošty nejen samotnému žalobci (což lze hodnotit výlučně pozitivně jako procesní benefit správního orgánu I. stupně poskytnutý žalobci), nýbrž i jeho obecnému zmocněnci na jeho adresu, a to: „X“, kterému předvolání k ústnímu jednání nařízené na den 25. 6. 2014 bylo doručeno dne 17. 6. 2014, kdy mu byla písemnost vložena do domovní schránky, a kterému rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2014 bylo vloženo do domovní schránky a k doručení fikcí došlo dne 14. 7. 2014. V daném případě tak nelze přisvědčit žalobci, že by správní orgán I. stupně opomenul v přestupkovém řízení jednat se žalobcem prostřednictvím jím zvoleného obecného zmocněnce.

Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce neopodstatněně namítal, že jeho obecnému zmocněnci nebyla doručena v souladu se správním řádem výzva k seznámení s podklady pro rozhodnutí, čímž údajně došlo k porušení jeho práv ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Je tomu tak proto, že v předmětném přestupkovém řízení žádná samostatná výzva k seznámení s podklady pro rozhodnutí nebyla správním orgánem I. stupně vyhotovována, neboť byla součástí předvolání ze dne 5. 6. 2014 k ústnímu jednání nařízeného na den 25. 6. 2014, které bylo obecnému zmocněnci žalobce řádně doručeno, jak již soud detailně rozvedl výše.

Vzhledem k výše učiněným závěrům ve vztahu k námitkám ohledně opomenutí jednat v přestupkovém řízení s obecným zmocněncem žalobcem soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval obecný zmocněnec při ústním jednání před soudem, tedy písemností jakožto potvrzení o možnosti doručovat zástupci na elektronickou adresu o sedmi PDF dokumentech, kterou obecný zmocněnec žalobce předložil soudu při ústním jednání, neboť dokazování v tomto směru soud vyhodnotil jako zcela nadbytečné.

Ve vztahu k námitkám žalobce ohledně údajně nesprávně provedeného měření měřicím zařízením PolCam, z čehož dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nemá oporu ve správním spise, soud uvádí, že žalobce prvně tyto námitky vznesl až v řízení před soudem. Žalobce totiž nejenže podal blanketní odpor vůči příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2014, dále se spolu se svým obecným zmocněncem bez jakékoliv omluvy

nezúčastnili ústního jednání, které se konalo dne 25. 6. 2014, kde mohli zjištění žalované strany rozporovat, nýbrž i posléze vůči rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2014 podal toliko blanketní odvolání, které přes výzvu žalovaného ze dne 23. 7. 2014 k doplnění odvolání, jež byla řádně doručena žalobci oproti vlastnoručnímu podpisu i jeho obecnému zmocněnci vložení do domovní schránky dne 5. 8. 2014, po celou dobu přestupkového řízení nevznesl jediný důvod proč nesouhlasí se závěrem policistů, správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného, že se vytýkaného přestupkového jednání dopustil.

Postup, kdy obecný zmocněnec žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatnil žádné věcné námitky, když podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud jako účelový. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, který je dostupný na www.nssoud.cz, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“. A explicitně v procesně obdobném případě jako v dané věci, kdy byla až v žalobě uplatněna věcná námitka (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, který je dostupný na www.nssoud.cz, uvedl následující závěr: „*S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námítka ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení*“.

S výše citovanými závěry Nejvyššího soudu, které dosud nebyly překonány, se soud plně ztotožňuje s tím, že je lze aplikovat obdobně i na danou věc. To pak znamená, že pokud žalobce uplatnil zmíněnou námitku ohledně nesprávně provedení měření až v žalobě, když žalobce a jeho obecný zmocněnec byli v řízení pasivní a podávali jen blanketní opravné prostředky, tak z důvodů blíže uvedených ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu je třeba považovat takovou námitku za účelovou a nelze ji v současném stádiu řízení před soudem projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity na straně žalobce přezkoumávána v průběhu správního řízení.

Vzhledem k právě uvedenému ve vztahu k námitkám ohledně nesprávně provedeného měření měřicím zařízením PolCam soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval obecný zmocněnec žalobce při ústním jednání před soudem, tedy znaleckým zkoumáním za účelem prověření správnosti učiněného policejního měření a také případně návodem k měřicímu zařízení, jímž bylo vozidlo žalobce měřeno, neboť dokazování by se vztahovalo k námitce, kterou nelze v současném stádiu řízení před soudem projednat.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Žalobce by měl být srozuměn s tím, že s překročením nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla je v zásadě spojen vznik odpovědnosti za toto jednání, za nějž je dotyčný řidič ze strany správních orgánů sankcionován. Výše uvedené závěry soudu korespondují i judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, který je dostupný na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. července 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jitka Richtrová